

филм за разстреляния поет антифашист точно във фабриката в Бараково, през детството на бъдещия поет. В последния вариант на творбата, публикуван в стихосбирката, този епизод е минимализиран. Най-отчетлив, детайлизиран, е в първия, в краткия вариант:

И пак в къщурката, показана на целия народ
Във роден филм, на миналото посветен
(бях септемврийче; двама от съучениците ми ги
измърляха
и туриха пред нас да се замерват с кал,
не се харесах аз на режисьора,
виждал съм му се интелигентен).
Почивай, мамо.
Но във втория, пространния вариант, именно филмът е
визиран като филм за Поета, като песен за човека:
И точно
Пред къщурката, филмирана зарад поета,
встрани върви реката и подрипва
върху рибите, по-хлъзгави от камъните сини и зелени –
поетът отлетял в тунела; ръкописвал облаците
върз народа прост със живота тежък скучен,
та заслужил филм.
Думам за управлението на киното, другари,
Киното-насладите-забравите. Тоз майски ден
обкичиха комина с полицейски козирки,
червено знаме,
тоз майски ден!

А в третия вариант намираме и още информация за филмовия процес: „нагиздените им съседи в кинематографичен отпуск, режисьорът гърмеше повече от рилска канара“... Поемата „Гостуване в родната ми фабрика за хартия“ наистина е автобиографична във всички посоки на изображението. Споменът за филма не само е даден през детските очи, но това е и спомен за съзрения фалш, още тогава плашещ като една неразбираема игра на възрастните. Пространството под Рила и Пирин с Манастира, влакчето с теснолинейката, разпръснатите железни и машинният крясък, работническите къщички бараки – това са все същите реалии от биографичния сюжет на Вапцаров. Но в спомените на новия поет те са елементи от наистина преживян труден живот (който продължава да е труден), а не знаци за една